

юридичних осіб є ефективним методом боротьби з кримінальними правопорушеннями.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України. - К.: Парламентське видавництво, 2013.
2. Закон України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України стосовно відповідальності юридичних осіб” від 23 травня 2013 року.
3. Read more: <http://www.pravoconsult.com.ua/novatsiya-navishhokrimalna-vidpovidalnist-yuridichnih-osib-v-ukrayini/#ixzz3p34CYaIn>
4. Валерий Буняк «Кримінальна відповідальність юридичних осіб», Електронний ресурс / [режим доступу]: <http://blog.liga.net/user/vbunyak/article/14999.aspx>.
5. Соп'яненко Наталія «Про кримінальну відповідальність юридичних осіб», Електронний ресурс / [режим доступу]: http://sumy.gp.gov.ua/?option=com_content&view=article&id=876:2013-07-26-17-09-28&catid=43:2013-07-01-13-38-10.
6. Щеглов Євген «Щодо кримінальної відповідальності юридичних осіб», Електронний ресурс / [режим доступу]: <http://legalalliance.com.ua/ukr/press/2039/>.

Оропай О.О., ад'юнкт кафедри кримінально-правових дисциплін юридично-психологічного факультету НАВС

Окремі питання антикорупційної політики в Україні

На сьогодні корупція є тією ключовою проблемою, яка не лише перешкоджає економічному зростанню та розвитку України, а й призводить до зростання психоемоційного навантаження у громадян, руйнує суспільне життя країни. Це в свою чергу викликає недовіру у те, що існуюча в країні правова система загалом та право зокрема здатні забезпечити гарантовані Конституцією України права та свободи.

На сучасному етапі розвитку нашої країни, ми сміливо можемо сказати, що корупція є чинником усіх криз - і політичних, і економічних, і правових, і моральних. Вона є постійним супутником суспільства і, передусім, залежить від його морального стану. Можливо саме тому боротьба із корупцією в Україні є таким складним процесом.

Тому, метою нашого дослідження є вивчення та дослідження деяких питань антикорупційної політики України на сучасному етапі її розвитку.

Питанню запобігання та протидії корупції присвятили свої праці такі науковці, як: В.І. Попов, М.І. Мельник, Е.С. Молдован, Є.В. Невмержицький,

О.В. Терещук, І.І. Зозуля, А.І. Комарова, В.А. Куліков, О. Я. Прохоренко, Ф. М. Решетніков та ін.

Основними завданнями держави на шляху подолання або хоча б мінімізації корупції є винайдення ефективних форм та способів запобігання корупційним проявам. З початку 1990-х років урядами України вживалися заходи з розроблення стратегії подолання корупції в державі, для чого приймалися відповідні документи у формі державних програм, планів, концепцій тощо. Однак такі заходи, як показують результати численних національних і закордонних досліджень, жодним чином не вплинули на стан та рівень корупції, який з кожним роком тільки збільшувався.

14 жовтня 2014 р. Верховна Рада України в другому читанні прийняла закони України «Засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки», «Про Національне антикорупційне бюро України», «Про запобігання корупції», «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо визначення кінцевих вигодонабувачів юридичних осіб та публічних діячів». Також 16 вересня 2014 р. було прийнято Закон України «Про очищення влади», який визначає правові та організаційні засади проведення очищення влади (люстрації) для захисту та утвердження демократичних цінностей, верховенства права та прав людини в Україні. Як вважає більшість політиків, саме ці закони є тими базовими документами, які містять основні принципи які допоможуть подолати корупцію. Але чи це так покаже лише час. Хоча прийняття нового антикорупційного законодавства знаменує новий етап в антикорупційній політиці держави (таку думку висловлювали і фахівці у сфері протидії корупції, і урядовці, і представники громадських організацій), так як в даній стратегії робився акцент на важливість врахування міжнародних рекомендацій.

Ще одним фундаментальним кроком для України було прийняття у 2014 році Закону України "Про Національне антикорупційне бюро України". Національне антикорупційне бюро України - державний правоохоронний орган, основне завдання якого - попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, вчинених вищими посадовими особами, а також запобігання вчиненню нових. Завданням Національного бюро є протидія кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці [4].

Окрім цього було створено орган запобігання корупції - Національне агентство з питань запобігання корупції, на яке згідно зі ст. 11 Закону України «Про запобігання корупції» покладено ряд завдань та функцій [3]. Національне агентство з питань запобігання корупції - центральний орган виконавчої влади України зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізацію державної антикорупційної політики.

Хотілося б також зупинитися на статистиці. Так, неурядова міжнародна організація по боротьбі з корупцією та дослідженню рівня корупції по всьому світу Transparency International оприлюднила результати нового Індексу сприйняття корупції 2014. Одержавши лише один додатковий бал, порівняно з

2013 роком, Україна залишається в клубі тотально корумпованих держав. "26 балів зі 100 можливих і 142 місце з 175 позицій - такі показники України в Індексі сприйняття корупції (Corruption Perceptions Index) від Transparency International на 2014 рік. Україна в черговий раз опинилася на одному щаблі з Угандою і Коморських островів як одна з найкорумпованіших країн світу", - йдеться у звіті організації.

Аналізуючи вище викладений матеріал, можна стверджувати, що корупція залишається ключовою проблемою, яка перешкоджає економічному зростанню та розвитку будь-якої країни, а особливо України. На сьогодні ми сміливо можемо визнати корупцію "інтернаціональним явищем", тобто проблемою всієї нації, всього людства.

Список використаних джерел

1. Конституція України: від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254R/96-вр>
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо визначення кінцевих вигодоодержувачів юридичних осіб та публічних діячів: Закон України від 14.10.2014 р. № 1701-18 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1701-18>
3. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-18 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>
4. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14.10.2014 р. № 1698-18 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1698-18>

Василенко Д.Л., кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін Українського державного університету фінансів та міжнародної торгівлі

Вербальні слідчі (розшукові) дії як засоби закріплення та перевірки доказів

Незважаючи на наявність багатьох ґрунтовних досліджень в сфері кримінального процесуального доказування, наукових праць, присвячених аналізу вказаних вище питань в умовах дії нового кримінального процесуального законодавства, не так багато. Це, зокрема, праці Ю. Аленіна, Б. Гмирка, В. Гончаренка, Ю. Грошевого, О. Капліної, В. Коновалової, Л. Лобойка, А. Ляш, В. Нора, М. Погорецького, Л. Удалової, В. Фастівця, В. Шепітька, М. Шумила. Натомість спеціальних досліджень з проведення вербальних слідчих (розшукових) дій як засобів збирання та перевірки доказів значно менше.